Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti razširjeni senat)

z dne 7. decembra 2022 *

„Ekonomska in monetarna politika – Bonitetni nadzor kreditnih institucij – Člen 22 Direktive 2013/36/EU – Nasprotovanje ECB pridobitvi kvalificiranih deležev v kreditni instituciji – Začetek ocenjevalnega obdobja – Posredovanje ECB v začetni fazi postopka – Merila finančne stabilnosti nameravanega pridobitelja in izpolnjevanje bonitetnih zahtev – Obstoj utemeljenega razloga za nasprotovanje pridobitvi na podlagi enega ali več meril za ocenjevanje – Člen 106 Poslovnika – Neobrazložen predlog, naj se opravi obravnava“

V zadevi T-330/19,

PNB Banka AS s sedežem v Rigi (Latvija), ki jo zastopa O. Behrends, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Evropski centralni banki (ECB), ki jo zastopajo C. Hernández Saseta, F. Bonnard in V. Hümpfner, agenti,

tožena stranka,

ob intervenciji

Evropske komisije, ki jo zastopajo D. Triantafyllou, A. Nijenhuis in A. Steiblytė, agenti,

intervenientka,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti razširjeni senat),

ob posvetovanju v sestavi S. Gervasoni (poročevalec), predsednik, L. Madise, P. Nihoul, sodnika, R. Frendo, sodnica, in J. Martín y Pérez de Nanclares, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi pisnega dela postopka

izreka naslednjo

* Jezik postopka: angleščina.

Sodbo

1 Tožeča stranka, družba PNB Banka AS, s tožbo na podlagi člena 263 PDEU predlaga razglasitev ničnosti sklepa, vročenega z dopisom z dne 21. marca 2019, v katerem je Evropska centralna banka (ECB) odločila, da nasprotuje transakciji v obliki pridobitve kvalificiranih deležev v B (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

I. Dejansko stanje

2 Tožeča stranka je bila na datum izpodbijanega sklepa manj pomembna kreditna institucija v smislu člena 6(4) Uredbe Sveta (EU) št. 1024/2013 z dne 15. oktobra 2013 o prenosu posebnih nalog, ki se nanašajo na politike bonitetnega nadzora kreditnih institucij, na ECB (UL 2013, L 287, str. 63), katere sedež je bil v Latviji. Zato je neposredni bonitetni nadzor nad njo izvajala Finanšu un kapitāla tirgus komisija (komisija za finančne in kapitalske trge, Latvija, v nadaljevanju: KFKT).

3 Oseba CR je bila na datum vložitve tožbe glavni delničar tožeče stranke.

4 Avgusta 2017 je po navedbah tožeče stranke vložila pritožbo pri organih Združenega kraljestva v zvezi z dejanji korupcije, ki naj bi jih zagrešila oseba A, guverner Latvijas Banka (centralna banka Latvije). Prijavljena so bila dejanja korupcije v obliki poskusov zadnjenavedene osebe, da z vplivom, ki naj bi ga imela nad KFKT, od osebe CR dobi podkupnino.

5 Tožeča stranka ter oseba CR in drugi člani njene družine, ki so delničarji tožeče stranke, so 12. decembra 2017 začeli arbitražni postopek proti Republiki Latviji pred Mednarodnim centrom za reševanje investicijskih sporov (ICSID) na podlagi Pogodbe z dne 24. januarja 1994 o spodbujanju in zaščiti naložb med Združenim kraljestvom Velika Britanija in Severna Irska in Republiko Latvijo.

6 Decembra 2017 je po navedbah tožeče stranke oseba CR pri latvijskih organih prijavila dejanja korupcije iz točke 4 zgoraj.

7 Osebi A je bila 17. februarja 2018, potem ko je Korupcijas novēršanas un apkarošanas birojs (urad za preprečevanje korupcije in boj proti njej, Latvija; v nadaljevanju: KNAB) 15. februarja 2018 proti njej začel predhodno kazensko preiskavo, odvzeta prostost. Predmet te preiskave so bile obtožbe o korupciji v zvezi s postopkom bonitetnega nadzora nad latvijsko banko, ki ni tožeča stranka. KNAB je z odločbo, sprejeto 19. februarja 2018, osebi A, ko je bila izpuščena na prostost, naložil več varnostnih ukrepov, med katerimi je bila prepoved opravljanja funkcije guvernerja centralne banke Latvije.

8 Državna tožilka, pristojna za preiskavo iz točke 7 zgoraj, je 28. junija 2018 vložila obtožni akt zoper osebo A. Obtožni akt, dopolnjen 24. maja 2019, je vseboval tri obtožbe. Prva obtožba se je nanašala na to, da naj bi oseba A leta 2010 sprejela ponudbo podkupnine s strani predsednika nadzornega sveta latvijske banke, ki ni tožeča stranka, in sámo podkupnino, v zameno za katero naj bi oseba A dala nasvete, ki bi tej banki omogočili, da se izogne nadzoru KFKT, in naj se ne bi udeležila sestankov KFKT, na katerih so se obravnavala vprašanja v zvezi z nadzorom nad to banko. Druga obtožba se je nanašala, prvič, na to, da naj bi oseba A po 23. avgustu 2012 sprejela ponudbo podkupnine s strani podpredsednika upravnega odbora iste banke v zameno za nasvete osebe A, da bi se dosegla odprava omejitev dejavnosti, ki jih je odredila KFKT, in preprečile druge

omejitve, ter, drugič, na to, da naj bi oseba A sprejela izplačilo polovice te podkupnine. Tretja obtožba se je nanašala na pranje denarja, s katerim naj bi se prikrili izvor, prenosi in lastništvo sredstev, ki so bili plačani osebi A in ustrezajo podkupnini, ki je predmet druge obtožbe.

9 Tožeča stranka je 1. oktobra 2018 KFKT obvestila, da namerava neposredno pridobiti kvalificirani delež v drugi latvijski kreditni instituciji, to je B (v nadaljevanju: ciljna banka), in preseči 50 % kapitala in glasovalnih pravic v tej instituciji. Oseba CR je isti dan KFKT obvestila, da namerava posredno prek deleža v kapitalu tožeče stranke pridobiti kvalificirani delež v ciljni banki.

10 KFKT je 3. oktobra 2018 tožečo stranko obvestila, da njeno uradno obvestilo šteje za nepopolno in da ne bo začela ocenjevanja tega obvestila. Naslednji dan je od tožeče stranke zahtevala, naj pošlje dodatne informacije.

11 Posredni nameravani pridobitelji, ki niso oseba CR, zlasti oseba CT, so 19. oktobra 2018 KFKT obvestili, da nameravajo posredno pridobiti kvalificirani delež v ciljni banki.

12 Tožeča stranka je 19. in 22. oktobra 2018 KFKT poslala dodatne informacije, med drugim poslovni načrt.

13 KFKT je 30. oktobra 2018 tožečo stranko obvestila, da so poslane informacije nepopolne in da ne bo začela postopka ocenjevanja. Naslednji dan je zahtevala dodatne informacije.

14 Nameravani pridobitelji so 1. in 20. novembra 2018 poslali zahtevane dodatne informacije, med drugim posodobljen poslovni načrt.

15 KFKT je 23. novembra 2018 nameravane pridobitelje obvestila, da potrjuje prejem uradnih obvestil, da so ta uradna obvestila popolna in da bodo ocenjena v 60 delovnih dneh.

16 KFKT je 15. in 18. januarja 2019 od tožeče stranke in osebe CR zahtevala dodatne informacije. Ocenjevalno obdobje je prekinila do datuma prejema zadevnih informacij in najpozneje do 13. februarja 2019.

17 Tožeča stranka in oseba CR sta 12. in 13. februarja 2019 poslali dodatne informacije.

18 KFKT je z dopisom z dne 15. februarja 2019 potrdila prejem poslanih informacij in nameravane pridobitelje obvestila, da se bo ocenjevalno obdobje izteklo 22. marca 2019.

19 Sodišče je s sodbo z dne 26. februarja 2019, Rimšēvičs in ECB/Latvija (C-202/18 in C-238/18, EU:C:2019:139), razglasilo ničnost odločbe KNAB z dne 19. februarja 2018 v delu, v katerem je bilo osebi A prepovedano opravljanje funkcije guvernerja centralne banke Latvije. Presodilo je, da Republika Latvija ni dokazala, da razrešitev osebe A s funkcije guvernerja centralne banke Latvije temelji na obstoju zadostnih indicev, da je ta zagrešil hujšo kršitev v smislu člena 14.2, drugi odstavek, Statuta Evropskega sistema centralnih bank in ECB.

20 KFKT je isti dan sprejela odločbo št. 45/2019, s katero je tožeči stranki naložila, da na individualni in konsolidirani podlagi upošteva skupno kapitalsko zahtevo v okviru procesa nadzorniškega pregledovanja in ovrednotenja (v nadaljevanju: skupna kapitalska zahteva SREP) v višini 12 %.

21 KFKT je 1. marca 2019 ECB predložila predlog odločitve v smislu člena 15(2) Uredbe št. 1024/2013 o nasprotovanju nameravani pridobitvi.

22 ECB je v dopisu z dne 7. marca 2019 nameravane pridobitelje pozvala, naj predložijo pripombe o osnutku odločitve.

23 Tožeča stranka in oseba CR sta pripombe predložila v dopisu z dne 14. marca 2019.

24 ECB je z dopisom z dne 21. marca 2019 nameravanim pridobiteljem vročila izpodbijani sklep. Z njim je nasprotovala pridobitvi kvalificiranih deležev in preseganju:

– 30 % kapitala in glasovalnih pravic, ki jih imajo posredno v ciljni banki oseba CR in druge stranke, ki delujejo skupaj, kot posredni nameravani pridobitelji;

– 50 % kapitala in glasovalnih pravic, ki jih ima neposredno v ciljni banki tožeča stranka kot neposredni nameravani pridobitelj.

25 ECB je izpodbijanemu sklepu priložila odgovor na pripombe, ki sta jih tožeča stranka in oseba CR predložili v dopisu z dne 14. marca 2019 (v nadaljevanju: odgovor na pripombe).

26 Na prvem mestu, glede merila finančne trdnosti nameravanih pridobiteljev je ECB navedla, da je treba to merilo šteti za izpolnjeno, če je dokazano, da je nameravani pridobitelj ne le sposoben financirati nameravano pridobitev, ampak tudi sposoben v predvidljivi prihodnosti ohranjati trdno finančno strukturo tako za neposrednega nameravanega pridobitelja in kot za ciljno banko.

27 Na eni strani je ECB menila, da ima tožeča stranka na voljo sredstva, ki ji omogočajo nakup delnic ciljne banke. Vendar je ugotovila, da je tožeča stranka utrpela velike neto izgube. Menila je, da se tožeča stranka spopada z visoko stopnjo kreditnega tveganja, med drugim s 47-odstotnim deležem nedonosnih posojil sredi leta 2018, in nizko stopnjo kapitala. Zlasti je poudarila, da deleži kapitala tožeče stranke pomenijo kršitev celotne kapitalske zahteve (OCR). Dodala je, da tožeča stranka konec leta 2018 ne upošteva zahtev, ki se uporabljajo za velike izpostavljenosti v zvezi z več nasprotnimi strankami. Omenila je, da tožeča stranka ne upošteva omejitev, ki veljajo za transakcije s povezanimi strankami, kar zadeva osebo CR. Menila je, da tožeča stranka ciljni banki ne bo mogla zagotoviti finančne podpore, če je bo potrebovala.

28 Na drugi strani je ECB menila, da posredni nameravani pridobitelji, ki bodo posredno nadzorovali ciljno banko in novo skupino, ustanovljeno po nameravani pridobitvi (v nadaljevanju: nova skupina), ciljni banki in novi skupini ne bodo mogli zagotoviti zadostne finančne podpore. Ugotovila je, da oseba CR, glavni delničar tožeče stranke, ni prijavila drugih finančnih sredstev, razen svojega deleža v tožeči stranki, v ocenjeni vrednosti 13,6 milijona EUR, ki jo je treba zmanjšati za njene obveznosti do tožeče stranke v višini 11,8 milijona EUR. Menila je, da poslovni načrt, ki so ga predložili nameravani pridobitelji, kaže, da ima nova skupina nizko raven kapitala. Ugotovila je, da s skupnim deležem kapitala nove skupine ni mogoče doseči OCR, ki se zdaj uporablja za tožečo stranko na ravni skupine. Na splošno je menila, da raven kapitala nove skupine ne bo primerna, ker bo ta skupina predstavljala visoko stopnjo tveganja in ker bodo verjetno potrebni prihodnji kapitalski vložki.

29 Poleg tega je ECB menila, da obstajajo resni dvomi o resnični želji posrednih nameravanih pridobiteljev, da v primeru potrebe podprejo ciljno banko. Poudarila je neobstoj trdne in nepreklicne zaveze posrednih nameravanih pridobiteljev, da zagotovijo tako podporo. Upoštevala je tudi precejšnje pomanjkanje finančne podpore, zagotovljene tožeči stranki v bližnji preteklosti.

30 ECB je sklenila, da merilo finančne trdnosti ni izpolnjeno.

31 Na drugem mestu, glede merila sposobnosti kreditne institucije, da izpolnjuje bonitetne zahteve, je ECB menila, da je treba to sposobnost presojati ne le na ravni ciljne banke, ampak tudi na ravni nove skupine. Dodala je, da je treba izhajati ne le iz trenutka nameravane pridobitve, ampak tudi iz obdobja po tej pridobitvi.

32 ECB je menila, da čeprav nameravana pridobitev ne bo imela takojšnjega negativnega učinka na izpolnjevanje kapitalskih in likvidnostnih zahtev s strani same ciljne banke na individualni ravni, nova skupina verjetno ne bo izpolnjevala kapitalskih zahtev tako po osnovnem kot po negativnem scenariju iz poslovnega načrta, ki so ga predložili nameravani pridobitelji. Ob predpostavki, da skupna kapitalska zahteva SREP, ki se uporablja za novo skupino, ne bo manjša od tiste, ki se je za tožečo stranko uporabljala v letih 2018 in 2019, naj nova skupina namreč ne bi izpolnjevala OCR, ki se uporablja.

33 ECB je ugotovila še, da je imela ciljna banka v preteklih dveh letih velike izgube. Omenila je, da je KFKT 26. februarja 2018 začela upravni postopek v zvezi s pomanjkljivostmi ciljne banke glede sistema notranje kontrole in boja proti pranju denarja. Menila je, da se bo nova skupina spopadala s profilom visoke tveganosti in da se razumno lahko pričakuje, da bo skupna kapitalska zahteva SREP, ki se uporablja za navedeno skupino, večja od ravni, načrtovanih v osnovnem scenariju iz poslovnega načrta.

34 ECB je menila, da je navedeni osnovni scenarij pretirano optimističen, ker predvideva zelo hitro vrnitev k dobičkonosnosti in kopičenje dobička. Poudarila je, da poslovni načrt ne vsebuje podrobnih in prepričljivih informacij o rokih, potrebnih za to, da se doseže prag donosnosti in da se taka stopnja donosnosti doseže v enem letu.

35 ECB je poudarila, da so nameravani pridobitelji predložili več negativnih scenarijev. Ugotovila je, da bodo po najbolj negativnem scenariju stroški poslovanja ciljne banke ostali nespremenljivi in da bo KFKT tej banki naložila denarno kazen v višini 1,5 milijona EUR v okviru upravnega postopka, povezanega z bojem proti pranju denarja. Po tem scenariju naj bi prišlo do dodatnega kapitalskega primanjkljaja v primerjavi z OCR iz leta 2019. ECB je menila, da so ti negativni scenariji bolj realistični od osnovnega scenarija in da poudarjajo nezadostno raven kapitala nove skupine.

36 ECB je menila, da nova skupina zato verjetno ne bo izpolnjevala kapitalskih zahtev, ki se uporabljajo.

37 ECB je menila, da se bo nova skupina spopadala s težavami, podedovanimi od tožeče stranke, in sicer z visoko stopnjo kreditnega tveganja in kršitvijo omejitev velike izpostavljenosti. Menila je, da bo nadaljnji obstoj visoke stopnje kreditnega tveganja tožeče stranke vplival na tveganje kapitalskega primanjkljaja nove skupine. Menila je, da bodo po negativnih scenarijih kršitve omejitev velike izpostavljenosti tožeče stranke ostale.

38 Nazadnje, ECB je menila, da slabosti upravljanja in notranje kontrole tožeče stranke in ciljne banke, zlasti kar zadeva preprečevanje pranja denarja, v poslovnem načrtu niso bile obravnavane in da ni razloga za mišljenje, da bo z ustanovitvijo nove skupine te slabosti mogoče rešiti.

39 ECB je na splošno menila, da strategija nameravanih pridobiteljev glede ciljne banke ni jasna. Menila je, da so nameravani pridobitelji zagotovili le zelo omejene informacije o nameravani združitvi, katere postopek bi moral trajati do 18 mesecev, in organizaciji nove skupine do

dokončanja združitve. Navedla je, da se ta nejasnost kaže v slabi kakovosti poslovnega načrta na ravni doslednosti, berljivosti in opisa predvidenih ukrepov, kar krepi dvom o splošni verodostojnosti nameravane pridobitve.

40 ECB je menila, da nameravana pridobitev ne more privesti do oblikovanja nove bančne skupine, ki bo sposobna preživeti, zlasti ker ukrepi, ki bi lahko zagotovili uspeh take transakcije, niso dovolj podrobni ali prepričljivi. Menila je, da bo nova skupina oslabljena zaradi nevzdržnega poslovnega modela, šibkega sistema upravljanja in notranje kontrole, podedovanega od subjektov, ki se morata združiti, in nejasne strategije za premagovanje teh težav ter da bo imela nizko raven kapitala, ki bo pomenila visoko tveganje za kršitev bonitetnih zahtev. Menila je, da bo neodvisno od nameravane združitve in ob upoštevanju zgolj ciljne banke nameravana pridobitev negativno vplivala na sposobnost te banke, da odpravi svoje sedanje slabosti.

41 Zato je ECB menila, da merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev prav tako ni izpolnjeno.

42 ECB je sklenila, da ker niti merilo finančne stabilnosti nameravanega pridobitelja niti merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev nista izpolnjeni, nasprotuje nameravani pridobitvi, ne da bi to pridobitev preučila z vidika drugih meril, določenih v členu 23(1) Direktive 2013/36/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o dostopu do dejavnosti kreditnih institucij in bonitetnem nadzoru kreditnih institucij in investicijskih podjetij, spremembi Direktive 2002/87/ES in razveljavitvi direktiv 2006/48/ES in 2006/49/ES (UL 2013, L 176, str. 338), kakor je bil prenesen v latvijsko pravo.

43 Tožeča stranka ter osebi CR in CT so 31. maja 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložile to tožbo.

II. Dejansko stanje po vložitvi tožbe

44 ECB je 15. avgusta 2019 sklenila, da se tožeča stranka šteje za subjekt, ki propada ali bo verjetno propadel, v smislu člena 18(1)(a) Uredbe (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL 2014, L 225, str. 1). Isti dan je Enotni odbor za reševanje (EOR) odločil, da v zvezi s tožečo stranko ne bo sprejel sheme za reševanje v smislu člena 18(1) te uredbe.

45 KFKT je 22. avgusta 2019 Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Vidzeme mesta Riga, Latvija) predlagala, naj razglasi tožečo stranko za insolventno.

46 Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Vidzeme mesta Riga) je 12. septembra 2019 tožečo stranko razglasilo za insolventno. Imenovalo je stečajnega upravitelja, zadolženega za postopek zaradi insolventnosti (v nadaljevanju: stečajni upravitelj), in nanj preneslo vsa pooblastila tožeče stranke in njenega upravnega odbora. Zavrnilo je zahtevo upravnega odbora tožeče stranke, da obdrži pravice za zastopanje te stranke v okviru tožbe zoper oceno ECB z dne 15. avgusta 2019, v kateri je bilo ugotovljeno, da tožeča stranka propada ali bo verjetno propadla, zoper sklep EOR z istega dne, da v zvezi z njo ne sprejme sheme za reševanje, in zoper sklep KFKT, da začne postopek zaradi insolventnosti. To sodišče je dodalo, da to ne izključuje možnosti, da upravni odbor tožeče stranke pri stečajnem upravitelju vloži ločeno zahtevo v zvezi s pravicami za zastopanje pri posebnih nalogah.

47 KFKT je prav tako 12. septembra 2019 ECB zaprosila, naj tožeči stranki odvzame dovoljenje.

48 Tožeča stranka in drugi delničarji ali potencialni delničarji tožeče stranke so 25. oktobra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili tožbo (zadeva T-732/19), s katero predlagajo razglasitev ničnosti sklepa EOR z dne 15. avgusta 2019, da v zvezi s tožečo stranko ne sprejme sheme za reševanje.

49 Oseba A je 21. decembra 2019 prenehala opravljati funkcijo guvernerja centralne banke Latvije.

50 Tožeča stranka je 29. januarja 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo (zadeva T-50/20), s katero predlaga razglasitev ničnosti sklepa ECB z dne 19. novembra 2019, s katerim je bilo zavrnjeno, da se stečajnemu upravitelju naloži, da mora odvetniku, ki ga je pooblastil upravni odbor tožeče stranke, omogočiti dostop do njenih prostorov, informacij, ki jih ima, njenega osebja in njenih sredstev.

51 ECB je 17. februarja 2020 tožeči stranki odvzela dovoljenje. Ta odvzem je začel veljati naslednji dan.

52 Tožeča stranka je 27. aprila 2020 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila tožbo (zadeva T-230/20) zoper ta sklep.

III. Postopek in predlogi strank

53 ECB je 10. septembra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo.

54 Evropska komisija je 20. septembra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila predlog za intervencijo v tem postopku v podporo predlogom ECB. Predsednik četrtega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 28. oktobra 2019 dovolil intervencijo Komisije.

55 Komisija je 4. novembra 2019 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila intervencijsko vlogo.

56 Predsednik četrtega senata je 28. aprila 2020 v skladu s členom 69(d) Poslovnika Splošnega sodišča odločil, da prekine postopek do izreka odločitve Splošnega sodišča v zadevi T-50/20. Splošno sodišče je s sklepom z dne 12. marca 2021, PNB Banka/ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), izdalo svojo odločitev v navedeni zadevi in postopek v obravnavani zadevi se je tega dne nadaljeval.

57 Tožeča stranka ter osebi CR in CT so 28. aprila 2021 in nato 28. junija 2021 zaprosile za prekinitev postopka, dokler Sodišče ne odloči v zadevi C-321/21 P v zvezi s pritožbo zoper sklep z dne 12. marca 2021, PNB Banka/ECB (T-50/20, EU:T:2021:141). Predsednik četrtega senata je 20. maja 2021 in nato 6. avgusta 2021 po opredelitvi ECB odločil, da postopka ne prekine.

58 Zastopnik tožeče stranke je v dopisu z dne 8. julija 2021 Splošno sodišče obvestil, da ne zastopa več oseb CR in CT. Splošno sodišče (četrti senat) je s sklepom z dne 21. decembra 2021 na podlagi člena 131(2) Poslovnika odločilo, da o tej tožbi ni treba več odločiti v delu, v katerem sta jo vložili osebi CR in CT.

59 Rok za vložitev replike je bil nazadnje določen na 30. september 2021. Tožeča stranka v predpisanem roku replike ni vložila.

60 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– izpodbijani sklep razglasi za ničen;

– ECB naloži plačilo stroškov.

61 ECB ob podpori Komisije Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne kot neutemeljeno;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

IV. Pravo

A. Obstoj pooblastila zastopnika, ki je vložil tožbo v imenu tožeče stranke

62 V skladu s členom 51(3) Poslovnika morajo odvetniki, kadar zastopajo pravno osebo zasebnega prava, sodnemu tajništvu predložiti pooblastilo stranke, ki jo zastopajo.

63 Pooblastilo, ki ga je predsednik upravnega odbora tožeče stranke podelil 5. marca 2019, je v spisu (Priloga A.2).

64 Tožeča stranka trdi, da je stečajni upravitelj odvetniku, ki ga je določila za zastopanje, zavrnil dostop do njenih dokumentov, prostorov, osebja in sredstev. V okviru odgovora z dne 13. marca 2020 na vprašanje Splošnega sodišča je predložila dopis stečajnega upravitelja z dne 16. septembra 2019, v katerem je navedeno, da mora njen odvetnik, prvič, „[stečajnemu] upravitelju predložiti pisno poročilo o napredovanju sporazuma [o opravljanju pravnih storitev] s podrobno navedbo navodil, ki jih je prejel [od tožeče stranke], nalog, ki jih je opravil [odvetnik], in ali se delo dejansko opravlja“, drugič, „obvestiti [stečajnega] upravitelja glede plačil […]“, tretjič, „vzdržati se vsake dejavnosti v imenu [tožeče stranke] brez predhodnega posvetovanja [s stečajnim] upraviteljem, zlasti prenehati opravljati storitve, ki se zaračunavajo [tožeči stranki]“.

65 Kljub temu dopisu stečajnega upravitelja z dne 16. septembra 2019 iz listin iz spisa ni razvidno, pa tudi ne tožeča stranka ne ECB ne trdita, da je stečajni upravitelj preklical pooblastilo, ki ga je predsednik upravnega odbora tožeče stranke podelil 5. marca 2019. V navedenem dopisu tak preklic ni omenjen, čeprav je navedeno, da se mora odvetnik, ki ga je imenoval predsednik upravnega odbora, vzdržati vsake dejavnosti v imenu tožeče stranke brez predhodnega posvetovanja s stečajnim upraviteljem.

66 Splošno sodišče zato ugotavlja, da je tožeča stranka predložila pooblastilo, ki njenemu odvetniku dovoljuje vložitev tožbe, v skladu s členom 51(3) Poslovnika.

B. Predloga za prekinitev postopka, vložena 28. aprila 2021 in nato 28. junija 2021

67 Tožeča stranka je 28. aprila 2021 in nato 28. junija 2021 predlagala prekinitev postopka. V podporo predlogoma za prekinitev postopka je trdila, da potrebuje dostop do svojih prostorov, spisov in finančnih sredstev ter da stečajni upravitelj ne sodeluje pri zagotavljanju njenega učinkovitega zastopanja kljub sodbi z dne 5. novembra 2019, ECB in drugi/Trasta Komercbanka in drugi (C-663/17 P, C-665/17 P in C-669/17 P, EU:C:2019:923).

68 Čeprav Splošnemu sodišču ni treba predstaviti razlogov, iz katerih se odloči za prekinitev ali neprekinitev postopka na podlagi člena 69(c) ali (d) Poslovnika, se mu zdi izjemoma koristno navesti naslednje.

69 Odločitev, da se postopek prekine ali ne na podlagi člena 69(c) ali (d) Poslovnika, spada v diskrecijsko pristojnost Splošnega sodišča (glej v tem smislu sklepe z dne 20. oktobra 2011, DTL/UUNT, C-67/11 P, neobjavljen, EU:C:2011:683, točki 32 in 33; z dne 15. oktobra 2012, Internationaler Hilfsfonds/Komisija, C-554/11 P, neobjavljen, EU:C:2012:629, točka 37, in z dne 17. januarja 2018, Josel/EUIPO, C-536/17 P, neobjavljen, EU:C:2018:14, točka 5).

70 V obravnavani zadevi je bil postopek 28. aprila 2020 prekinjen do izreka odločitve Splošnega sodišča v zadevi T-50/20, v kateri je tožeča stranka predlagala razglasitev ničnosti sklepa ECB z dne 19. novembra 2019, s katerim je bilo zavrnjeno, da se stečajnemu upravitelju naloži, da mora odvetniku, ki ga je pooblastil upravni odbor tožeče stranke, omogočiti dostop do njenih prostorov, informacij, ki jih ima, njenega osebja in njenih sredstev.

71 Splošno sodišče je s sklepom z dne 12. marca 2021, PNB Banka/ECB (T-50/20, EU:T:2021:141), zavrnilo tožbo tožeče stranke. Zlasti je presodilo, da ECB očitno ni pristojna za ugoditev zahtevi upravnega odbora tožeče stranke, naj se stečajnemu upravitelju odredi, da odvetniku, ki ga je ta odbor pooblastil, zagotovi dostop do prostorov, informacij, članov osebja in sredstev tožeče stranke (točka 73). Menilo je tudi, da so odločitve, ki jih nacionalni organi sprejmejo v okviru postopka zaradi insolventnosti, kot je postopek, katerega predmet je tožeča stranka, v odgovor na morebitno zahtevo za dostop do dokumentov, prostorov, osebja ali sredstev zadevne kreditne institucije, načeloma predmet nadzora nacionalnih sodišč, ki lahko po potrebi Sodišču predložijo vprašanja za predhodno odločanje na podlagi člena 267 PDEU, če bi imela težave pri razlagi ali uporabi prava Unije (točka 72).

72 Ugotoviti je treba tudi, da kljub, med drugim, prekinitvi postopka od 28. aprila 2020 do 12. marca 2021 tožeča stranka ni dokazala in niti ne trdi, vključno v predlogu za prekinitev postopka z dne 28. junija 2021, da je začela sodni postopek proti stečajnemu upravitelju, ki mu pred Splošnim sodiščem vendarle očita, da je odvetniku, ki ga je pooblastil njen upravni odbor, od konca leta 2019 preprečeval dostop do njenih prostorov, informacij, osebja in sredstev.

73 Potem ko je predložila dopise in elektronska sporočila, ki jih je izmenjala s stečajnim upraviteljem 12. in 16. septembra 2019 ter novembra 2019, je tožeča stranka v predlogu za prekinitev postopka, vloženem v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 28. aprila 2021, trdila le, da je „okrepila svoja prizadevanja“ v zvezi s stečajnim upraviteljem in latvijskimi sodišči, ne da bi pojasnila naravo navedenih prizadevanj.

74 Poleg tega iz odločbe Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa (sodišče okrožja Vidzeme mesta Riga) z dne 12. septembra 2019, navedene v točki 46 zgoraj, ne izhaja, da je bilo tožeči stranki preprečeno, da pri latvijskih sodiščih sproži morebiten spor s stečajnim upraviteljem. Ne le, da je

v tej odločbi omenjeno, da ni izključeno, da lahko upravni odbor tožeče stranke pri stečajnem upravitelju predloži ločeno zahtevo v zvezi s pravicami za zastopanje v posebnih nalogah, ampak je sodba z dne 5. novembra 2019, ECB in drugi/Trasta Komercbanka in drugi (C-663/17 P, C-665/17 P in C-669/17 P, EU:C:2019:923), na katero se tožeča stranka sklicuje pri zatrjevanju, da stečajni upravitelj ne sodeluje zadovoljivo pri zagotavljanju njenega učinkovitega zastopanja, poznejša od navedene odločbe, tako da se lahko tožeča stranka *a priori* sklicuje na navedeno sodbo kot nov element pred nacionalnim sodiščem.

75 Zato Splošno sodišče meni, da postopka ni treba znova prekiniti.

C. Ustni del postopka

76 Člen 106 Poslovnika določa:

„1. Ustni del postopka pred Splošnim sodiščem obsega obravnavo, ki se opravi po uradni dolžnosti ali na predlog glavne stranke.

2. Glavna stranka mora v predlogu, naj se opravi obravnava, navesti razloge, zakaj želi ustno podati navedbe. […]

3. Če predlog iz odstavka 2 ni podan, lahko Splošno sodišče, če meni, da je na podlagi listin iz spisa v zadevi dejansko stanje dovolj razjasnjeno, odloči, da bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka. […]“

77 Iz besedila člena 106 Poslovnika torej izhaja, da če ni predloga, naj se opravi obravnava, v katerem so navedeni razlogi, iz katerih želi glavna stranka ustno podati navedbe, lahko Splošno sodišče, če meni, da je dejansko stanje dovolj razjasnjeno, o tožbi odloči brez ustnega dela postopka.

78 Obrazložitveni memorandum osnutka poslovnika z dne 14. marca 2014, dostopen na spletišču Sodišča Evropske unije, poleg tega potrjuje, da zlasti ob upoštevanju zahtev po učinkovitem izvajanju sodne oblasti in ekonomičnosti postopka „Splošno sodišče želi imeti možnost, da ne opravi obravnave, če meni, da ni potrebna, razen če ena od glavnih strank vloži predlog, v katerem navede razloge, iz katerih želi ustno podati navedbe“.

79 V točki 142 Praktičnih določb za izvajanje Poslovnika (v nadaljevanju: PDI) je določeno, da mora glavna stranka, ki želi ustno podati navedbe na obravnavi, v treh tednih od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka strankam podati obrazložen predlog v tem smislu. Natančneje je določeno, da mora ta obrazložitev izhajati iz konkretne presoje koristnosti obravnave za zadevno stranko, v njej pa je treba navesti elemente v spisu v zadevi „ali“ utemeljitev, za katere ta stranka meni, da jih je treba na obravnavi razviti „ali“ dodatno izpodbijati. Navedeno je, da se za boljše usmerjanje razprav med obravnavo „priporoča“, da obrazložitev ni splošna, ki bi se na primer sklicevala le na pomembnost zadeve. V točki 143 PDI je določeno, da če glavna stranka obrazloženega predloga ne poda v določenem roku, lahko Splošno sodišče odloči, da bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka.

80 Iz člena 106 Poslovnika ter točk 142 in 143 PDI torej izhaja, da če ni podan predlog, naj se opravi obravnava, ali če je podani predlog, naj se opravi obravnava, neobrazložen, Splošno sodišče lahko odloči, da bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka, če meni, da je na podlagi listin v spisu v zadevi dejansko stanje dovolj razjasnjeno.

81 V obravnavani zadevi je tožeča stranka v dopisu z dne 29. novembra 2021 stališče glede tega, ali naj se opravi obravnava, izrazila tako:

„1. Potrjujem, da iz razlogov, ki sem jih podrobno pojasnil, [tožeča stranka] trenutno ni učinkovito zastopana. Le zaradi upoštevanja roka, ki se uporablja, predlagam, naj se opravi obravnava. Vendar bi bilo treba najprej znova vzpostaviti učinkovito zastopanje [tožeče stranke].

2. V sedanjih okoliščinah ni mogoče pripraviti obravnave ali se je udeležiti.“

82 Iz navedenega dopisa z dne 29. novembra 2021 izhaja, da predlog tožeče stranke, naj se opravi obravnava, ni obrazložen. V tem predlogu ni naveden noben razlog, iz katerega tožeča stranka želi ustno podati navedbe.

83 Poleg tega je sodno tajništvo Splošnega sodišča v dopisu z dne 25. oktobra 2021, v katerem je glavni stranki obvestilo o koncu pisnega dela postopka, spomnilo na določbe člena 106(2) Poslovnika in točke 142 PDI ter glavni stranki opozorilo, da mora v okviru zdravstvene krize obrazložitev izpolnjevati zahteve iz navedene točke 142 PDI.

84 Drži, da je tožeča stranka v predlogu, naj se opravi obravnava, trdila, da ni učinkovito zastopana.

85 Tudi ob domnevi, da tožeča stranka s tem poskuša implicitno utemeljiti neobrazložitev svojega predloga, naj se opravi obravnava, kar pa iz navedenega predloga ni razvidno, je treba šteti, da njene trditve o neobstoju učinkovitega zastopanja ni mogoče šteti za utemeljitev neobrazložitve tega predloga. Tožeči stranki zlasti okoliščina, da ni učinkovito zastopana v smislu, ki ga navaja, nikakor ni preprečevala, da navede podrobne informacije v podporo predlogu, naj se opravi obravnava.

86 Ker tožeča stranka v predlogu, naj se opravi obravnava, ni navedla nobene obrazložitve in ker jo je poleg tega sodno tajništvo Splošnega sodišča izrecno opozorilo na obveznost obrazložitve tega predloga, je treba zato šteti, da navedeni predlog, naj se opravi obravnava, ni v skladu s členom 106(2) Poslovnika.

87 V teh okoliščinah Splošno sodišče meni, da je na podlagi listin iz spisa dejansko stanje dovolj razjasnjeno, zato bo o tožbi odločilo brez ustnega dela postopka v skladu s členom 106(3) Poslovnika.

D. Utemeljenost

1. Prvi tožbeni razlog: ocenjevalno obdobje se je izteklo pred sprejetjem izpodbijanega sklepa

88 Tožeča stranka trdi, da se je ocenjevalno obdobje iz člena 22(2) Direktive 2013/36 izteklo pred sprejetjem izpodbijanega sklepa. Vendar naj bi se v skladu s členom 22(6) te direktive nameravana pridobitev štela za odobreno, če nadzorni organ temu ni nasprotoval pred iztekom tega obdobja, ECB pa naj na datum izpodbijanega sklepa ne bi mogla nasprotovati nameravani pridobitvi.

89 Tožeča stranka trdi, da so bili na datum elektronskega sporočila KFKT z dne 25. oktobra 2018 izpolnjeni vsi pogoji za začetek ocenjevalnega obdobja. To naj bi se začelo najpozneje 29. oktobra 2018, to je dva delovna dneva po navedenem elektronskem sporočilu. KFKT naj bi

namreč v tem elektronskem sporočilu in nato v dopisu z dne 30. oktobra 2018 priznala, da je prejela uradno obvestilo o nameravani pridobitvi in vse zahtevane dokumente. Tožeča stranka dodaja, da čeprav je res, da je KFKT v elektronskem sporočilu z dne 25. oktobra 2018 in nato v dopisu z dne 30. oktobra 2019 opisala pristop, ki se razlikuje od postopka in rokov, določenih v členu 22 Direktive 2013/36, in ki ga je tej komisiji po njenih navedbah naložila ECB, ta trditev ni upoštevna.

90 ECB izpodbija trditve tožeče stranke.

91 Člen 22(1), (2) in (6) Direktive 2013/36 določa:

„1. Države članice od vsake fizične ali pravne osebe ali takšnih oseb, ki delujejo usklajeno (v nadaljnjem besedilu: nameravani pridobitelj) in ki so se odločile, da neposredno ali posredno pridobijo ali dodatno povečajo kvalificirani delež v kreditni instituciji, in bi zaradi tega bil njihov delež glasovalnih pravic ali delež v kapitalu enak ali večji od 20 %, 30 % ali 50 % ali takšen, da bi kreditna institucija postala njihova podrejena družba (v nadaljnjem besedilu: nameravana pridobitev), zahtevajo, da pred pridobitvijo pisno uradno obvestijo pristojne organe kreditne institucije, v kateri poskušajo pridobiti ali povečati kvalificirani delež, o velikosti predvidenega deleža in jim sporočijo relevantne informacije, kakor so določene v skladu s členom 23(4) [te direktive]. […]

2. Pristojni organi nameravanemu pridobitelju pisno potrdijo prejem uradnega obvestila iz odstavka 1 ali nadaljnjih informacij iz odstavka 3 takoj in v vsakem primeru v dveh delovnih dneh po prejemu uradnega obvestila.

Pristojni organi imajo na voljo največ 60 delovnih dni od datuma pisnega potrdila o prejemu uradnega obvestila in vseh dokumentov, za katere države članice zahtevajo, naj se priložijo uradnemu obvestilu na podlagi seznama iz člena 23(4) [te direktive] (v nadaljnjem besedilu: ocenjevalno obdobje), da izdelajo oceno iz člena 23(1) [te direktive] (v nadaljnjem besedilu: ocena).

Pristojni organi ob potrditvi prejema obvestijo nameravanega pridobitelja o datumu zaključka ocenjevalnega obdobja.

[…]

6. Če pristojni organi nameravani pridobitvi v ocenjevalnem obdobju ne nasprotujejo pisno, se šteje, da je odobrena.“

92 Člen 23(4) Direktive 2013/36 določa: „Države članice objavijo seznam informacij, ki so potrebne za izvedbo ocene in jih je treba predložiti pristojnim organom sočasno z uradnim obvestilom iz člena 22(1) [te direktive]. […]“

93 Člena 22 in 23 Direktive 2013/36 sta bila prenesena s členoma 28 in 29 latvijskega zakona o kreditnih institucijah, kot je pojasnjeno v Pravilniku 192 KFKT z dne 28. novembra 2017, naslovljenem „Seznam zahtevanih informacij za uradno obveščanje o pridobitvi ali povečanju kvalificiranega deleža ter splošna načela in postopki, ki se uporabljajo za pregled uradnega obvestila“ (v nadaljevanju: Pravilnik 192).

94 Člen 28 Pravilnika 192 določa, da je v potrdilu o prejemu uradnega obvestila o nameravani pridobitvi med drugim omenjeno, da se to obvestilo šteje za popolno.

95 Poleg tega Skupne smernice Evropskega bančnega organa (EBA), Evropskega organa za zavarovanja in poklicne pokojnine (EIOPA) in Evropskega organa za vrednostne papirje in trge (ESMA) o skrbni oceni pri pridobitvah in povečanjih kvalificiranih deležev v finančnem sektorju, objavljene 20. decembra 2016 (JC/GL/2016/01, v nadaljevanju: skupne smernice), vsebujejo pojasnila o uradnem obveščanju. Tako ECB kot KFKT sta navedli, da upoštevata te smernice v skladu s členom 16(3) Uredbe (EU) št. 1093/2010 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. novembra 2010 o ustanovitvi Evropskega nadzornega organa (Evropski bančni organ) in o spremembi Sklepa št. 716/2009/ES ter razveljavitvi Sklepa Komisije 2009/78/ES (UL 2010, L 331, str. 12). V skladu s točko 9.1, drugi stavek, teh smernic bi se uradno obvestilo moralo obravnavati kot popolno, če vključuje vse zahtevane informacije, navedene na seznamu, ki bo objavljen v skladu z ustrezno zakonodajo za namene skrbne ocene, ki jo izvede bonitetni nadzornik. V tretjem stavku točke 9.1 je navedeno, da bi morala takšna potrditev prejema pomeniti izključno korak v postopku, ki je povezan z uradno popolnostjo uradnega obvestila, ter začetek obdobja 60 delovnih dni za skrbno oceno, ne pomeni pa tega, da nadzornik ciljne banke vsebinsko pregleda predloženo dokumentacijo.

96 V obravnavani zadevi je KFKT potrdila prejem uradnega obvestila o nameravani pridobitvi v skladu s členom 22(2) Direktive 2013/36, kakor je bil prenesen v latvijsko pravo, z dopisom z dne 23. novembra 2018. V tem dopisu je v skladu s členom 28 Pravilnika 192 zlasti navedeno, da je uradno obvestilo popolno.

97 Tožeča stranka nepravilno trdi, da je KFKT pred 23. novembrom 2018 v elektronskem sporočilu z dne 25. oktobra 2018 in dopisu z dne 30. oktobra 2018 priznala, da je prejela uradno obvestilo in vse zahtevane dokumente.

98 Nasprotno, na eni strani je KFKT v navedenem elektronskem sporočilu z dne 25. oktobra 2018, omenjenem v navedenem dopisu z dne 30. oktobra 2018, tožeči stranki sporočila, da ECB preverja, ali je uradno obvestilo popolno. Na drugi strani je v tem dopisu z dne 30. oktobra 2018 tožeči stranki sporočila, da predložena poročila niso popolna in da se postopek ocenjevanja ni začel. Dodala je, da bo tožečo stranko v ločenem dopisu obvestila o manjkajočih informacijah. Tožeči stranki je 31. oktobra 2018 poslala seznam navedenih informacij.

99 Zato niti elektronsko sporočilo z dne 25. oktobra 2018 niti dopis z dne 30. oktobra 2018, ki ju je poslala KFKT, ne pomenita potrditve prejema uradnega obvestila v smislu člena 22(2) Direktive 2013/36, kakor je bil prenesen v latvijsko pravo.

100 Poleg tega tožeča stranka ne zatrjuje, da informacije, za katere je KFKT zaprosila v dopisu z dne 31. oktobra 2018, niso bile potrebne za izvedbo ocene in da jih KFKT ni bilo treba poslati sočasno z uradnim obvestilom v skladu s členom 22(1) in členom 23(4) Direktive 2013/36, kakor sta bila prenesena v latvijsko pravo. Zlasti ne navaja, da te informacije niso omenjene v Pravilniku 192, ki določa seznam informacij, ki so potrebne za izvedbo ocene in jih je treba predložiti pristojnim organom sočasno z uradnim obvestilom iz člena 22(1) Direktive 2013/36, in v prilogah k temu pravilniku.

101 Dodatno je treba poudariti, da ECB trdi, ne da bi bilo to prerekano, da so v poslovnem načrtu, predloženem 19. oktobra 2018, manjkale nekatere informacije, ki se zahtevajo v skladu s Prilogo 9 k Pravilniku 192, in sicer, prvič, načrt izvajanja cilja, ki se uresničuje z nameravano pridobitvijo, drugič, predvideni finančni rezultati za naslednja tri leta (na individualni in konsolidirani ravni), tretjič, sestava upravnega odbora, sestava nadzornega sveta in njegove

obveznosti ter sestava glavnih odborov finančne institucije, ki jih ustanovi upravni odbor ali nadzorni svet, vključno z informacijami o osebah, ki vodijo ali bodo vodile finančno institucijo in njene odbore.

102 Zato tožeča stranka ne more utemeljeno trditi, da so bili od 25. oktobra 2018 izpolnjeni pogoji za začetek ocenjevalnega obdobja.

103 Prvi tožbeni razlog je treba torej zavrniti kot neutemeljen.

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev postopka iz člena 15 Uredbe št. 1024/2013 ter členov od 85 do 87 Uredbe št. 468/2014

104 Tožeča stranka trdi, da KFKT in ECB nista upoštevali postopkovnih pravil, ki so veljala v obravnavani zadevi in so določena v členu 15 Uredbe št. 1024/2013 in členih od 85 do 87 Uredbe (EU) št. 468/2014 ECB z dne 16. aprila 2014 o vzpostavitvi okvira za sodelovanje znotraj enotnega mehanizma nadzora med Evropsko centralno banko in pristojnimi nacionalnimi organi ter z imenovanimi nacionalnimi organi (UL 2014, L 141, str. 1), ker KFKT ni predložila nobenega predloga odločitve.

105 Tožeča stranka trdi tudi, da je bila v izpodbijanem sklepu storjena kršitev postopka, ker so bile regulativne kapitalske zahteve, na katerih temelji, opredeljene le v dopisu, prejetem 1. marca 2019, dolgo po uradnem obvestilu o nameravani pridobitvi, ko tožeča stranka ni več imela možnosti spremeniti tega obvestila. Poleg tega naj ECB ne bi upoštevala, da je tožeča stranka izpodbijala posebne zahteve, ki jih je določila KFKT, in da so te zahteve predmet pregleda.

106 ECB izpodbija trditve tožeče stranke.

107 Člen 15 Uredbe št. 1024/2013 določa:

„1. Brez poseganja v izjeme, določene v točki (c) člena 4(1) [te uredbe], se vsakršna priglasitev pridobitve kvalificiranega deleža v kreditni instituciji s sedežem v sodelujoči državi članici ali s tem povezane informacije naslovijo na pristojne nacionalne organe države članice, v kateri ima kreditna institucija sedež, v skladu z zahtevami upoštevnega nacionalnega prava na podlagi aktov, navedenih v prvem pododstavku člena 4(3) [te uredbe].

2. Pristojni nacionalni organ oceni nameravano pridobitev in najmanj deset delovnih dni pred iztekom ustreznega obdobja ocenjevanja, določenega v upoštevnem pravu Unije, ECB posreduje priglasitev in predlog odločitve o nasprotovanju ali nenasprotovanju pridobitvi na podlagi meril iz aktov, navedenih v prvem pododstavku člena 4(3) [te uredbe], ter pomaga ECB v skladu s členom 6 [te uredbe].

3. ECB odloči, ali bo pridobitvi nasprotovala, na podlagi ocenjevalnih meril, določenih v upoštevnem pravu Unije, ter v skladu s tam določenim postopkom in ocenjevalnim obdobjem.“

108 Na prvem mestu, ker tožeča stranka trdi, da je izpodbijani sklep v nasprotju s členom 15 Uredbe št. 1024/2013 in členi od 85 do 87 Uredbe št. 468/2014, saj KFKT pri ECB ni predložila predloga odločitve, je treba ugotoviti, da ta trditev nima dejanske podlage. Kot je razvidno iz točk 1.3 in 2.1 izpodbijanega sklepa, je KFKT predlog odločitve pri ECB predložila 1. marca 2019, ta predlog pa je bil predložen pred Splošnim sodiščem.

109 Na drugem mestu, tožeča stranka se sklicuje na obstoj kršitve postopka, ker se je ECB oprla na regulativne kapitalske zahteve, ki jih je KFKT določila le v dopisu, za katerega tožeča stranka trdi, da ga je prejela 1. marca 2019 po uradnem obvestilu o nameravani pridobitvi.

110 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da niti člen 15 Uredbe št. 1024/2013 niti členi od 85 do 87 Uredbe št. 468/2014, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne nasprotujejo temu, da se ECB opre na dejansko okoliščino, ki se je zgodila po uradnem obvestilu o nameravani pridobitvi. Tožeča stranka v podporo svojim trditvam ne navaja nobene druge določbe ali načela.

111 Posledično postopek v delu, v katerem se je ECB oprla na regulativne kapitalske zahteve, ki jih je KFKT določila po uradnem obvestilu, ni bil kršen z vidika določb, na katere se sklicuje tožeča stranka.

112 Poleg tega, kot pravilno trdi ECB, iz določb člena 23(1)(d) Direktive 2013/36, kakor so bile v latvijsko pravo prenesene pred uradnim obvestilom o nameravani pridobitvi, izhaja, da morajo pristojni organi oceniti, ali bo kreditna institucija lahko izpolnila in še naprej izpolnjevala bonitetne zahteve.

113 V točki 13.4 skupnih smernic je poleg tega navedeno, da bi moral nadzornik ciljne banke oceniti njeno sposobnost, da v času predlagane pridobitve in tudi „po njej“ izpolnjuje vse bonitetne zahteve.

114 Iz člena 23(1)(d) Direktive 2013/36 izhaja, da morajo pristojni organi, kot pravilno trdi ECB, opraviti prospektivno oceno spoštovanja bonitetnih zahtev s strani zadevne kreditne institucije.

115 Zato je lahko ECB v točki 2.3.1 izpodbijanega sklepa upravičeno upoštevala skupno kapitalsko zahtevo SREP za leto 2019, ki naj bi jo KFKT določila v dopisu, za katerega tožeča stranka trdi, da ga je prejela 1. marca 2019, ko je ocenjevala, ali nova skupina lahko ne bo izpolnjevala regulativnih kapitalskih zahtev, ki bodo veljale zanjo.

116 Poleg tega je treba pojasniti, da se je ECB pri ocenjevanju, ali bo nova skupina lahko izpolnila bonitetne zahteve, v točki 2.3.1 izpodbijanega sklepa oprla ne le na skupno kapitalsko zahtevo SREP za leto 2019, ampak tudi na skupno kapitalsko zahtevo SREP, ki se je za tožečo stranko uporabljala leta 2018. Tako je brez upoštevanja skupne kapitalske zahteve SREP za leto 2019 po osnovnem scenariju skupni delež kapitala nove skupine, predviden za konec leta 2019, znašal le 12,91 %, kar je pod ravnjo OCR, ki jo je tožeča stranka morala upoštevati za leto 2018 (13,55 %).

117 Nazadnje, ker tožeča stranka navaja, da so se zahteve, ki jih je KFKT določila za kapital, izpodbijale, je treba šteti, kot pravilno navaja ECB, da sodni postopek pred latvijskimi sodišči nima odložilnega učinka in ne preprečuje, da se ECB delno opre na skupno kapitalsko zahtevo SREP za leto 2019.

118 Na tretjem mestu, tudi ob predpostavki, da je mogoče šteti, kot predvideva ECB, da je tožeča stranka v podporo drugemu tožbenemu razlogu navedla trditev, v skladu s katero je ECB napačno sodelovala v postopku, preden je KFKT poslala predlog odločitve – kar se ni zgodilo – bi bilo treba to trditev zavrniti.

119 Če se namreč zakonodajalec Unije odloči za upravni postopek, v katerem je določeno, da nacionalni organi sprejmejo pripravljale akte za končno odločitev institucije Unije, ki imajo pravne učinke in lahko posegajo v položaj, je njegov namen med to institucijo in temi

nacionalnimi organi uvesti poseben mehanizem sodelovanja, ki temelji na izključni pristojnosti institucije Unije za odločanje (sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 48).

120 Na podlagi člena 4(1)(c) Uredbe št. 1024/2013 v povezavi s členom 15(3) te uredbe in členom 87 Uredbe št. 468/2014 je ECB edina pristojna, da po koncu postopka, ki je določen zlasti v členu 15 Uredbe št. 1024/2013 ter v členih 85 in 86 Uredbe št. 468/2014, odloči, ali se nameravana pridobitev dovoli ali ne (sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 54).

121 V okviru razmerij, za katera se uporablja načelo lojalnega sodelovanja na podlagi člena 6(2) Uredbe št. 1024/2013, je vloga nacionalnih organov, kot izhaja iz te določbe, člena 15(1) in (2) te uredbe ter členov 85 in 86 Uredbe št. 468/2014, da vpišejo zahteve za izdajo dovoljenja in pomagajo ECB, ki je edina pristojna za odločanje, zlasti tako, da ji sporočijo vse informacije, ki so potrebne za izpolnjevanje njenih nalog, preučijo navedene zahteve in nato ECB pošljejo predlog odločitve, ki ECB ne zavezuje in za katerega poleg tega v pravu Unije ni predvideno, da se vroči vlagatelju zahteve (sodba z dne 19. decembra 2018, Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:1023, točka 55).

122 Ob upoštevanju posebnega mehanizma sodelovanja, ki ga je zakonodajalec Unije nameraval vzpostaviti med ECB in pristojnim nacionalnim organom za preučitev zahtev za izdajo dovoljenja pred vsakršno pridobitvijo ali povečanjem kvalificiranih deležev v kreditnih institucijah, lahko ECB sodeluje v postopku, preden ta organ pošlje predlog odločitve iz člena 15(2) Uredbe št. 1024/2013 in celo od začetka postopka (glej v tem smislu sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Camposa Sánchez-Bordone v zadevi Berlusconi in Fininvest, C-219/17, EU:C:2018:502, točke 91, 95, 98 in 101).

123 Člen 85(1) Uredbe št. 468/2014 poleg tega določa, da pristojni nacionalni organ, ki prejme priglasitev nameravane pridobitve kvalificiranega deleža v kreditni instituciji s sedežem v tej sodelujoči državi članici, o tem uradno obvesti ECB „najpozneje“ pet delovnih dni po potrditvi prejema v skladu s členom 22(2) Direktive 2013/36.

124 Drugi tožbeni razlog je treba torej zavrniti kot neutemeljen.

3. Šesti tožbeni razlog: izkrivljanje upoštevnih dejstev

125 V obravnavani zadevi je treba šesti tožbeni razlog, ki se nanaša na izkrivljanje upoštevnih dejstev, preučiti takoj po prvem in drugem tožbenem razlogu, ki se nanašata na kršitev procesnih pravil, in pred tretjim tožbenim razlogom v zvezi s kršitvijo člena 23 Direktive 2013/36.

126 Tožeča stranka v okviru šestega tožbenega razloga trdi, da izpodbijani sklep temelji na napačni presoji dejanskega stanja. V izpodbijanem sklepu naj ne bi bilo upoštevano dejstvo, da nameravana pridobitev vključuje velik prispevek osebe CR h kapitalu tožeče stranke, čeprav naj bi bilo to bistveno dejstvo.

127 ECB izpodbija trditve tožeče stranke.

128 Šteti je treba, da je tožeča stranka s šestim tožbenim razlogom navedla tožbeni razlog, v skladu s katerim je ECB napačno ugotovila dejansko stanje v zvezi s prispevkom h kapitalu tožeče stranke kot posledico nameravane pridobitve.

129 Ta tožbeni razlog nima dejanske podlage.

130 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, je ECB upoštevala dejstvo, da nameravana pridobitev vključuje „kapitalski vložek“ v korist tožeče stranke. Pojasnila je, da je ta „kapitalski vložek“ rezultat dogovora o izmenjavi delnic med osebo CR in nekaterimi delničarji ciljne banke. Menila je, da iz tega „kapitalskega vložka“ ni mogoče sklepati, da je oseba CR želela v prihodnje zagotoviti dodatno podporo, in predvsem da to ne postavlja pod vprašaj nujnosti presoje finančne trdnosti vseh nameravanih pridobiteljev. Menila je, da bo ta „kapitalski vložek“ imel pozitiven učinek na deleže kapitala tožeče stranke glede na njen sedanji obseg. Vendar je menila, da kljub temu učinku tožeče stranke ni mogoče šteti za finančno trdno zaradi njenih finančnih šibkosti, in sicer njenega negativnega donosa, visoke stopnje nedonosnih posojil in preseganja omejitev velike izpostavljenosti. Menila je tudi, da kljub temu pozitivnemu učinku sposobnost nove skupine za izpolnjevanje bonitetnih zahtev ni bila dokazana (odgovor na pripombe, strani od 5 do 7).

131 Okoliščina, da je ta „kapitalski vložek“ omenjen v odgovoru na pripombe, je brez vpliva, ker je ta odgovor priložen izpodbijanemu sklepu in ga je treba šteti za sestavni del navedenega sklepa.

132 Posledično je ECB v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, upoštevala dejstvo, da nameravana pridobitev vključuje „kapitalski vložek“ v korist tožeče stranke, iz razlogov, ki poleg tega niso netočni.

133 Šesti tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

4. Tretji tožbeni razlog: napačna razlaga in uporaba meril za ocenjevanje iz člena 23 Direktive 2013/36

134 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da ECB ni izpolnila zahteve po utemeljenih razlogih, določene v členu 23 Direktive 2013/36. Meni, da je pridobitvi mogoče nasprotovati le, če ima velik negativen učinek v primerjavi s položajem, v katerem se nameravana pridobitev ne izvede. V skupnih smernicah naj bi bilo navedeno, da „[p]redlagana pridobitev ne bi smela negativno vplivati na skladnost [ciljne banke] z bonitetnimi zahtevami“. ECB pa naj bi v obravnavani zadevi nasprotovala nameravani pridobitvi, ker so bile izboljšave zaradi te pridobitve nezadostne. Stališče ECB naj bi pomenilo, da nameravane pridobitve ni mogoče izvesti, tudi če so njeni učinki z regulativnega vidika pozitivni.

135 Na drugem mestu, glede merila finančne trdnosti tožeča stranka trdi, da ECB v zvezi s sposobnostjo nameravanega pridobitelja, da v predvidljivi prihodnosti ohrani trdno finančno strukturo, ne ugotavlja, da bi nameravana pridobitev imela velik negativen učinek. Pojasnjuje, da bi z vidika kapitalskih zahtev ta pridobitev pomenila izboljšanje celo po najbolj negativnem scenariju. ECB naj ne bi primerjala nameravane pridobitve in scenarija, po katerem bankama ni dovoljeno ustanoviti nove skupine.

136 Glede resnih dvomov o resnični želji posrednih nameravanih pridobiteljev, da v primeru potrebe podprejo ciljno banko, tožeča stranka meni, da ECB posrednim nameravanim pridobiteljem napačno očita, da so se zavezali, da bodo v primeru krize podprli novo skupino. ECB naj bi v odgovoru na pripombe neutemeljeno kritizirala dejstvo, da je oseba CR pričakovala, da se bo samovoljno in diskriminatorno obravnavanje s strani latvijskih organov nehalo. ECB naj ne bi dokazala, da so dejstva, ki jih je razkrila oseba CR, in sicer, da jo je oseba A pozvala, naj plača

podkupnino, in da je izvajala pritisk, da bi ji bila ta podkupnina plačana za izognitev diskriminatorni obravnavi, netočna. Neutemeljeno naj bi kritizirala dejstvo, da so nekatere izjave o želji podpreti banko vsebovale navedbo „če se to izkaže za primerno“.

137 Tožeča stranka trdi, da obstaja nasprotje med zatrjevanimi dvomi o želji osebe CR, da podpre ciljno banko, in dejstvom, da bi nameravana pridobitev z vidika tožeče stranke pomenila kapitalski vložek najmanj 10 milijonov EUR. Približno 40 % te pridobitve naj bi financirala oseba CR.

138 Tožeča stranka dodaja, da izpodbijani sklep temelji na napačni razlagi merila finančne trdnosti. ECB naj bi se napačno oprla na obstoj splošne obveznosti financiranja v smislu, da bi pridobitelj moral imeti sposobnost ali željo, da z lastnim kapitalom zadovolji vse potrebe po financiranju, ki bi jih zadevna kreditna institucija lahko imela v prihodnje. Primerna razlaga merila finančne trdnosti naj bi bila ožja razlaga trdne finančne strukture, ki ne more privesti do težavnega ravnanja.

139 Na tretjem mestu, glede merila izpolnjevanja bonitetnih zahtev tožeča stranka meni, da je to drugo merilo v izpodbijanem sklepu razloženo in uporabljeno napačno. ECB naj ne bi ugotovila negativnega učinka nameravane pridobitve ne na ciljno banko ne na tožečo stranko. Nasprotovala naj bi ukrepu, katerega učinki so pozitivni.

140 Na četrtem in zadnjem mestu, tožeča stranka meni, da izpodbijani sklep temelji na napačni razlagi člena 23 Direktive 2013/36, ker se merila za ocenjevanje obravnavajo kot vsebinske zahteve, katerih pogoji morajo biti kumulativno izpolnjeni. ECB naj bi morala v okviru celovite ocene, pri kateri se upoštevajo vsa merila za ocenjevanje skupaj, presoditi, ali obstaja veliko tveganje, da preudarno in skrbno upravljanje kreditne institucije ne bo zagotovljeno.

141 ECB ob podpori Komisije izpodbija trditve tožeče stranke.

142 Člen 23(1) in (2) Direktive 2013/36 določa:

„1. Pristojni organi pri ocenjevanju uradnega obvestila iz člena 22(1) in informacij iz člena 22(3) [te direktive] zaradi zagotavljanja preudarnega in skrbnega upravljanja kreditne institucije, v kateri je pridobitev nameravana, in ob upoštevanju verjetnega vpliva nameravanega pridobitelja na kreditno institucijo ocenijo ustreznost nameravanega pridobitelja in finančno trdnost nameravane pridobitve v skladu z naslednjimi merili:

(a) ugled nameravanega pridobitelja;

(b) ugled, znanje, veščine in izkušnje, opredeljene v členu 91(1) [te direktive], vseh članov upravljalnega organa in vseh članov višjega vodstva, ki bodo zaradi nameravane pridobitve vodili posle kreditne institucije;

(c) finančna trdnost nameravanega pridobitelja, zlasti v zvezi z vrsto opravljanih in načrtovanih poslov v kreditni instituciji, na katero se nanaša nameravana pridobitev;

(d) ali bo kreditna institucija lahko izpolnila in še naprej izpolnjevala bonitetne zahteve na podlagi te direktive in Uredbe (EU) št. 575/2013 [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o bonitetnih zahtevah za kreditne institucije in investicijska podjetja ter o spremembi Uredbe (EU) št. 648/2012 (UL 2013, L 176, str. 1)] ter če je to ustrezno drugega prava Unije, zlasti

direktiv 2002/87/ES [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2002 o dopolnilnem nadzoru kreditnih institucij, zavarovalnic in investicijskih družb v finančnem konglomeratu, ki spreminja direktive Sveta 73/239/EGS, 79/267/EGS, 92/49/EGS, 92/96/EGS, 93/6/EGS in 93/22/EGS ter direktivi 98/78/ES in 2000/12/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 6, zvezek 4, str. 340)] in 2009/110/ES [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. septembra 2009 o začetku opravljanja in opravljanju dejavnosti ter nadzoru skrbnega in varnega poslovanja institucij za izdajo elektronskega denarja ter o spremembah direktiv 2005/60/ES in 2006/48/ES in razveljavitvi Direktive 2000/46/ES (UL 2009, L 267, str. 7)]; vključno z, ali ima skupina, katere del bo postala, strukturo, ki zagotavlja izvajanje učinkovitega nadzora, učinkovito izmenjavo informacij med pristojnimi organi in razdelitev odgovornosti med pristojnimi organi;

(e) ali obstajajo razlogi za utemeljen sum, da gre ali je šlo v zvezi z nameravano pridobitvijo za pranje denarja ali financiranje terorizma v smislu člena 1 Direktive 2005/60/ES z dne 26. oktobra 2005 o preprečevanju uporabe finančnega sistema za pranje denarja in financiranje terorizma [(UL 2005, L 309, str. 15)] ali za poskus tega oziroma da nameravana pridobitev lahko poveča tveganje za takšno ravnanje.

2. Pristojni organi lahko nasprotujejo nameravani pridobitvi le, če za to obstajajo utemeljeni razlogi na podlagi meril iz odstavka 1 ali če so informacije, ki jih je predložil nameravani pridobitelj, pomanjkljive.“

143 Določbe člena 23(1) in (2) Direktive 2013/36 so bile v latvijsko pravo prenesene s členom 29 latvijskega zakona o kreditnih institucijah in Pravilnikom 192.

144 Kot se strinjajo stranke, ima ECB široko diskrecijsko pravico, ko – kot v obravnavani zadevi – sprejme akt o bonitetnem nadzoru kreditne institucije (glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, točka 86).

145 V zvezi s tem sodišče Unije torej izvaja nadzor nad očitno napako pri presoji (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 11. decembra 2018, Weiss in drugi, C-493/17, EU:C:2018:1000, točka 24 in navedena sodna praksa).

a) Merilo finančne trdnosti nameravanega pridobitelja

146 Tožeča stranka na prvem mestu trdi, da bi se ECB za nasprotovanje nameravani pridobitvi na podlagi merila finančne trdnosti morala opreti na obstoj velikega negativnega učinka nameravane pridobitve v primerjavi s položajem, v katerem se ta pridobitev ne izvede.

147 Vendar iz člena 23(1) in (2) Direktive 2013/36, kakor je bil prenesen v latvijsko pravo, in tudi iz skupnih smernic ne izhaja, da mora ECB dokazati tak učinek, da bi nasprotovala nameravani pridobitvi na podlagi merila finančne trdnosti. *A fortiori* iz teh določb ne izhaja, da mora ECB opraviti hipotetično analizo položaja, v katerem ta pridobitev ne bi bila izvedena.

148 Nasprotno, v členu 51 Pravilnika 192 je finančna trdnost nameravanega pridobitelja opredeljena kot njegova sposobnost, da financira nameravano pridobitev in v predvidljivi prihodnosti ohrani trdno finančno strukturo zase in za ciljno podjetje, ne da bi bil omenjen razlog za nasprotovanje, ki se nanaša na velik negativen učinek nameravane pridobitve, in ne da bi se zahtevala analiza položaja, v katerem ta pridobitev ne bi bila izvedena.

149 Čeprav se tožeča stranka sklicuje na točko 13.1 skupnih smernic, je treba ugotoviti, da se ta točka nanaša na merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev ciljne banke, in ne na merilo finančne trdnosti nameravanega pridobitelja.

150 Zato tožeča stranka neutemeljeno trdi, da je ECB kršila člen 23(1) Direktive 2013/36 s tem, da je nasprotovala nameravani pridobitvi na podlagi merila finančne trdnosti nameravanega pridobitelja, ne da bi dokazala obstoj velikega negativnega učinka te pridobitve.

151 Na drugem mestu, tožeča stranka trdi, da se je ECB neutemeljeno oprla na obstoj splošne obveznosti financiranja s tem, da je menila, da bi moral nameravani pridobitelj, da bi bilo nameravano pridobitev mogoče dovoliti ob upoštevanju merila finančne trdnosti, imeti sposobnost in željo, da z lastnim kapitalom in neomejeno zadovolji vse potrebe po financiranju, ki bi jih zadevna kreditna institucija lahko imela v prihodnje.

152 Ta trditev izhaja iz napačnega razumevanja izpodbijanega sklepa.

153 ECB je namreč v točkah 2.2.1 in 2.2.2 tega sklepa menila, da nameravani pridobitelji ob upoštevanju njihovega finančnega položaja ne morejo zagotoviti finančne podpore ciljni banki v okoliščinah, v katerih bi bila glede na poslovni načrt, predložen ECB, taka podpora verjetno potrebna.

154 ECB s tem nameravanim pridobiteljem ni naložila neomejene obveznosti financiranja, temveč je zgolj presodila, ali nameravani pridobitelji pomenijo zadostno finančno trdnost, da se zadosti potrebam nove skupine po kapitalu, kot jih je bilo mogoče oceniti z vidika informacij, ki so jih sami posredovali.

155 Zato je treba trditev tožeče stranke, da se je ECB napačno oprla na obstoj splošne obveznosti financiranja nameravanih pridobiteljev, zavrniti.

156 Na tretjem mestu, ugotoviti je treba, da tožeča stranka ne zanika finančnih težav, s katerimi se je spopadala, kot jih je ECB ocenila v točki 2.2.1 izpodbijanega sklepa. Zlasti ne zanika, prvič, da je v preteklih dveh letih utrpela velike neto izgube, drugič, da je imela visoko kreditno tveganje, zlasti ob upoštevanju 47-odstotnega deleža nedonosnih posojil sredi leta 2018, tretjič, da so bili njeni kapitalski deleži taki, da so pomenili kršitev OCR v letu 2018, četrtič, da ni upoštevala omejitev velike izpostavljenosti v zvezi z več nasprotnimi strankami na ravni skupine ter, petič, da ni upoštevala omejitev za transakcije s povezanimi strankami, kar zadeva osebo CR.

157 Poleg tega tožeča stranka tudi ne zanika finančnega položaja posrednih nameravanih pridobiteljev, kot ga je ECB ocenila v točki 2.2.2 izpodbijanega sklepa. Predvsem ne zanika, da so posredni nameravani pridobitelji, zlasti oseba CR, prijavili majhen znesek finančnih sredstev, kot ga je ocenila ECB. Čeprav tožeča stranka poudarja, da bi nameravana pridobitev pomenila izboljšanje njenega kapitalskega položaja, ne zanika, da ravni kapitala nove skupine ne bi bile primerne glede na pričakovani profil tveganja navedene skupine in da bi bili verjetno potrebni prihodnji kapitalski vložki.

158 Zato je ECB ob upoštevanju finančnih težav, s katerimi se je spopadala tožeča stranka, majhnih sredstev posrednih nameravanih pridobiteljev in verjetnih potreb nove skupine po kapitalskih vložkih, ne da bi storila očitno napako pri presoji, menila, da niti tožeča stranka niti posredni nameravani pridobitelji ne morejo ciljni banki in novi skupini zagotoviti potrebne finančne podpore.

159 Na četrtem in zadnjem mestu, tožeča stranka izpodbija presojo ECB v točki 2.2.3 izpodbijanega sklepa, v skladu s katero so obstajali resni dvomi o želji posrednih nameravanih pridobiteljev, da v primeru potrebe podprejo ciljno banko.

160 V zvezi s tem je treba ugotoviti, kot poudarja Komisija, da lahko razlogi, navedeni v točkah 2.2.1 in 2.2.2 izpodbijanega sklepa v zvezi s finančno trdnostjo tožeče stranke in posrednih nameravanih pridobiteljev, sami po sebi utemeljujejo ugotovitev ECB, navedeno v točki 2.2.4 tega sklepa, da nameravani pridobitelji niso mogli ohraniti dovolj trdne finančne strukture v zvezi s ciljno banko in novo skupino.

161 Zato je treba trditev tožeče stranke zoper dodatni razlog, naveden v točki 2.2.3 izpodbijanega sklepa, zavrniti kot brezpredmetno.

162 Poleg tega je treba ugotoviti, da se je ECB pri ugotavljanju, ali obstajajo resni dvomi o želji posrednih nameravanih pridobiteljev, da v primeru potrebe podprejo ciljno banko, oprla na pomanjkanje trdne in nepreklicne zaveze zagotoviti tako podporo. V zvezi s tem je iz odgovora na pripombe razvidno, da se je ECB oprla na izjavo osebe CR z dne 17. oktobra 2018 in na njen dopis z dne 12. februarja 2019. Upoštevala je tudi precejšnje pomanjkanje finančne podpore, zagotovljene tožeči stranki v bližnji preteklosti.

163 Vendar, prvič, iz izpodbijanega sklepa ne izhaja, da je ECB nameravanim pridobiteljem očitala, da se niso zavezali, da bodo v primeru krize podprli novo skupino.

164 Drugič, oseba CR je v izjavi z dne 17. oktobra 2018 navedla, da je želja nje in njene družine, da tudi v prihodnje podpirajo tožečo stranko in njeno skupino, „v celoti pogojena“ z željo Republike Latvije, da z njo doseže mirno rešitev spora, da bi se odpravile vse samovoljne in diskriminatorne težave, za katere ona in njena družina trdijo, da sta jih imeli, ter za katere odgovornost pripisuje KFKT in drugim institucijam.

165 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, ECB s tem, da se je oprla na izjavo, omenjeno v točki 164 zgoraj, osebi CR ni očitala, da je zahtevala prenehanje zatrjevanega samovoljnega in diskriminatornega regulativnega obravnavanja. Le ugotovila je, da je glede na navedeno izjavo podpora, ki jo oseba CR in njena družina zagotavljata tožeči stranki in skupini, katere del je, pogojna. V zvezi s tem ECB utemeljeno trdi, da mirna rešitev spora, ki jo je želela oseba CR, pomeni visoko stopnjo negotovosti.

166 Poleg tega je ECB ugotovila, da sta bili glede na dopis osebe CR z dne 12. februarja 2019 ona in njena družina pripravljeni zagotoviti finančno podporo ciljni banki, „če [bi bilo] to […] primerno“. ECB je uporabo tega izraza z vidika izjave, omenjene v točki 164 zgoraj, lahko veljavno štela za pridržek, ki sta ga oseba CR in njena družina izrazili glede svoje želje, da v primeru krize podpreta ciljno banko.

167 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da je oseba CR nameravala precejšen del nameravane pridobitve financirati z dogovorom o izmenjavi delnic, ki ga je sklenila z nekaterimi delničarji ciljne banke, kar je podobno kapitalskemu vložku.

168 Vendar ta okoliščina ne zadostuje za ugotovitev, da je bila oseba CR nujno pripravljena v prihodnje podpreti ciljno banko in novo skupino.

169 Ugotoviti je treba namreč, da tožeča stranka ne izpodbija preudarka v točki 2.2.3 izpodbijanega sklepa, ki je vendarle posebej pomemben za razlogovanje, ki mu je sledila ECB, in v skladu s katerim so posredni nameravani pridobitelji izkazali precejšnje pomanjkanje finančne podpore za tožečo stranko v bližnji preteklosti. V zvezi s tem je iz odgovora na pripombe razvidno, da delničarji tožeče stranke, zlasti oseba CR, niso vložili kapitala, da bi odpravili preseganje omejitve velike izpostavljenosti, ki je trajalo od marca 2016. Poleg tega, kot ECB navaja v odgovoru na tožbo, je bila rešitev tega, da je tožeča stranka presegla omejitev za transakcije s povezanimi strankami zaradi odloga plačila v korist osebe CR za odkup nekdanje ruske hčerinske družbe tožeče stranke, odvisna predvsem od želje osebe CR, da preloži datum tega odloženega plačila.

170 Zato ECB ni storila očitne napake presoji s tem, da je menila, da obstajajo resni dvomi o želji posrednih nameravanih pridobiteljev, da v primeru potrebe podprejo ciljno banko.

171 Iz vsega navedenega izhaja, da tožeča stranka neutemeljeno trdi, da je ECB kršila člen 23 Direktive 2013/36 s tem, da je menila, da merilo finančne trdnosti nameravanih pridobiteljev ni izpolnjeno.

b) Merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev

172 Iz člena 56 Pravilnika 192 izhaja, da KFKT presodi, ali zadevna banka izpolnjuje merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev, pri čemer upošteva med drugim, ali lahko izpolnjuje te zahteve v zvezi s kapitalom, likvidnostjo, omejitvami velike izpostavljenosti, notranjo kontrolo, upravljanjem tveganj in skladnostjo na datum preučitve uradnega obvestila in po pridobitvi kvalificiranega deleža.

173 Tožeča stranka trdi, da ECB ni ugotovila negativnega učinka nameravane pridobitve ne na tožečo stranko ne na ciljno banko. Sklicuje se na točko 13.1 skupnih smernic, v skladu s katero predlagana pridobitev ne bi smela negativno vplivati na skladnost ciljnega podjetja z bonitetnimi zahtevami. Dodaja, da ima nameravana pridobitev pozitivne učinke.

174 Vendar je treba skladnost z merilom izpolnjevanja bonitetnih zahtev presojati ne z vidika nameravanega pridobitelja, temveč z vidika kreditne institucije, ki je predmet nameravane pridobitve, kot izhaja iz besedila člena 23(1)(d) Direktive 2013/36, kakor je bil v latvijsko pravo prenesen s členom 29(5), točka 4, latvijskega zakona o kreditnih institucijah. Tožeča stranka tega sicer ne izpodbija.

175 Zato tudi če iz izpodbijanega sklepa izhaja, da bi nameravana pridobitev imela pozitivne učinke na kapital tožeče stranke, iz tega ni mogoče sklepati, da bi ciljna banka izpolnjevala bonitetne zahteve.

176 Poleg tega iz izpodbijanega sklepa izhaja, da je treba skladnost z merilom izpolnjevanja bonitetnih zahtev presojati ne le z vidika ciljne banke, ampak tudi z vidika nove skupine. Tožeča stranka tudi tega ne izpodbija.

177 Točka 13.7 skupnih smernic poleg tega določa, da bi morala biti skupina, del katere bo postalo ciljno podjetje, ustrezno kapitalizirana.

178 Vendar v nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, iz izpodbijanega sklepa izhaja, da tudi če nameravana pridobitev ne bi imela takojšnjega negativnega učinka na izpolnjevanje kapitalskih in likvidnostnih zahtev zgolj ciljne banke, bi ta pridobitev imela negativen učinek na sposobnost ciljne banke, da odpravi svoje slabosti pri izpolnjevanju bonitetnih zahtev.

179 V zvezi s tem tožeča stranka ne izpodbija, da so ob upoštevanju, da poslovni načrt ni popravljal slabosti tožeče stranke na področju upravljanja in notranje kontrole, obstajali resni dvomi o njeni sposobnosti izvajanja vzdržnega sistema upravljanja in notranje kontrole na ravni ciljne banke.

180 Tožeča stranka predvsem ne izpodbija nekaterih razlogov iz izpodbijanega sklepa. V skladu s temi razlogi, prvič, nova skupina verjetno ne bi izpolnjevala kapitalskih zahtev ne glede na scenarij, predviden v poslovnem načrtu, pri čemer je treba pojasniti, da so bili negativni scenariji bolj realistični kot osnovni scenarij, kar se prav tako ne izpodbija. Drugič, ob upoštevanju velikih neto izgub ciljne banke v letih 2017 in 2018 ter pomanjkljivosti, ugotovljenih v sistemu te banke za notranjo kontrolo in preprečevanje pranja denarja, naj bi imela nova skupina profil visoke tveganosti. Tretjič, nova skupina naj bi bila izpostavljena visoki stopnji kreditnega tveganja in naj ne bi upoštevala omejitev velike izpostavljenosti. Četrtič, ob upoštevanju, da poslovni načrt ni popravljal slabosti tožeče stranke in ciljne banke pri upravljanju, so obstajali resni dvomi o sposobnosti nove skupine, da bi zagotovila vzdržen sistem upravljanja in notranje kontrole. Nazadnje, petič, strategija nameravanih pridobiteljev ni bila jasna, zlasti kar zadeva organizacijo nove skupine v obdobju, ki bi lahko trajalo do 18 mesecev od dokončanja pridobitve do dokončanja združitve, saj poslovni načrt vsebuje velike pomanjkljivosti na ravni notranje doslednosti, berljivosti in opisa nameravanih ukrepov, ki lahko povečujejo dvom o splošni verodostojnosti pridobitve.

181 Zato tožeča stranka ni dokazala, da bi nameravana pridobitev imela pozitivne učinke za ciljno banko in vsekakor ne za novo skupino. Tožeča stranka celo ne trdi, da bi bila nova skupina ustrezno kapitalizirana, kot je navedeno v točki 13.7 skupnih smernic.

182 Zato zlasti ob upoštevanju resnega dvoma o tem, ali bi nova skupina lahko izpolnila bonitetne zahteve, ki se uporabljajo, ECB ni storila očitne napake pri presoji s tem, da je ugotovila, da merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev ni izpolnjeno, in torej ni kršila člena 23 Direktive 2013/36, kakor je prenesen v latvijsko pravo.

c) Neupoštevanje drugih meril za ocenjevanje in obstoj utemeljenih razlogov za nasprotovanje nameravani pridobitvi

183 Na prvem mestu, iz člena 23(2) Direktive 2013/36 izhaja, da pristojni organi lahko nasprotujejo nameravani pridobitvi, če za to obstajajo utemeljeni razlogi na podlagi meril iz odstavka 1 tega člena.

184 Ta določba od pristojnega organa ne zahteva, da če nasprotuje pridobitvi kreditne institucije, v sklepu preuči vsa merila, določena v členu 23(1) Direktive 2013/36.

185 Nasprotno, pristojni organ lahko nasprotuje nameravani pridobitvi, če za to obstajajo utemeljeni razlogi na podlagi enega ali več meril iz člena 23(1) Direktive 2013/36.

186 Ta razlaga je skladna s ciljem člena 23 Direktive 2013/36, ki je zagotoviti preudarno in skrbno upravljanje kreditne institucije, ki je predmet nameravane pridobitve.

187 Kot namreč poudarja ECB, je glede na vsebino meril iz člena 23(1) Direktive 2013/36 to, ali obstaja kršitev cilja preudarnega in skrbnega upravljanja kreditne institucije, ki je predmet nameravane pridobitve, mogoče presoditi le z vidika enega od teh meril.

188 Navedeno razlago poleg tega potrjujejo točke 11.3, 12.3, 14.2, 14.4 in 14.7 skupnih smernic, v skladu s katerimi bi pristojni organ moral nasprotovati nameravani pridobitvi na podlagi nekaterih elementov v zvezi z le enim od meril, omenjenih v členu 23(1) Direktive 2013/36.

189 V obravnavani zadevi ECB s tem, da je nasprotovala nameravani pridobitvi z vidika meril finančne trdnosti in izpolnjevanja bonitetnih zahtev, ne da bi preučila druga merila iz člena 23(1) Direktive 2013/36, torej ni kršila odstavkov 1 in 2 navedenega člena 23.

190 Na drugem mestu, tudi ob predpostavki, da bi nameravana pridobitev izboljšala kapitalski položaj tožeče stranke in ne bi imela takojšnjega negativnega učinka na izpolnjevanje bonitetnih zahtev glede solventnosti in likvidnosti, ki se uporabljajo samo za ciljno banko, dejstvo ostaja, prvič, da nameravani pridobitelji v predvidljivi prihodnosti niso mogli ohraniti zdrave finančne strukture v zvezi s ciljno banko in novo skupino ter, drugič, da so obstajali resni dvomi o sposobnosti ciljne banke in nove skupine, da izpolnjujeta bonitetne zahteve.

191 Zato so elementi, na katerih temelji izpodbijani sklep, kar zadeva merilo finančne trdnosti in merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev, utemeljeni razlogi za nasprotovanje nameravani pridobitvi.

192 Tretji tožbeni razlog je treba torej zavrniti kot neutemeljen.

5. Četrti tožbeni razlog: kršitev načela sorazmernosti

193 Tožeča stranka trdi, da je v izpodbijanem sklepu kršeno načelo sorazmernosti. Navedeni sklep naj ne bi vseboval nobene preučitve sorazmernosti. Manj vsiljiv pristop, s katerim bi bilo mogoče doseči cilj zagotoviti polno izpolnjevanje bonitetnih zahtev, naj bi bil, da se dovoli nameravana pridobitev in nato sprejmejo primerni nadzorniški ukrepi. S takim pristopom naj bi se zmanjšalo zatrjevano neizpolnjevanje bonitetnih zahtev.

194 ECB te trditve izpodbija.

195 Načelo sorazmernosti zahteva, da so akti institucij Unije primerni za uresničitev legitimnih ciljev zadevne ureditve in ne presegajo okvirov, ki so potrebni za doseganje teh ciljev, pri čemer se pri več primernih ukrepih izbere najmanj omejujoč, povzročene neugodnosti pa ne smejo biti nesorazmerne s cilji, ki se uresničujejo (sodbi z dne 22. januarja 2013, Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, točka 50, in z dne 6. septembra 2017, Slovaška in Madžarska/Svet, C-643/15 in C-647/15, EU:C:2017:631, točka 206).

196 Presojo sorazmernosti ukrepa je treba uskladiti s spoštovanjem diskrecijske pravice, ki je bila ob njegovem sprejetju priznana institucijam Unije (glej sodbo z dne 8. maja 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, točka 53 in navedena sodna praksa).

197 Tožeča stranka meni, da bi bilo bolje, da ECB ne nasprotuje nameravani pridobitvi in po tej pridobitvi sprejme primerne nadzorniške ukrepe.

198 Vendar tožeča stranka ne navaja nobenega pojasnila o naravi nadzorniških ukrepov, ki bi bili primerni za odpravo pomanjkljivosti, ki jih je ECB poudarila v zvezi s finančno trdnostjo nameravanih pridobiteljev in sposobnostjo ciljne banke za izpolnitev in nadaljnje izpolnjevanje

bonitetnih zahtev, da bi se zagotovilo preudarno in skrbno upravljanje ciljne banke. Splošno sodišče poleg tega ugotavlja, da iz listin iz spisa izhaja, da prav tožeča stranka že tako ni izpolnjevala bonitetnih zahtev, ki se uporabljajo.

199 Zato iz spisa ni razvidno, da so obstajali primerni ukrepi, ki bi bili manj omejujoči od izpodbijanega sklepa in s katerimi bi bilo mogoče zagotoviti cilj iz člena 23(1) Direktive 2013/36, to je zagotoviti preudarno in skrbno upravljanje ciljne banke.

200 V teh okoliščinah tožeča stranka, ker so, kot je bilo poudarjeno v točki 191 zgoraj, obstajali utemeljeni razlogi za nasprotovanje nameravani pridobitvi in ob upoštevanju široke diskrecijske pravice, ki jo je imela ECB, ne more utemeljeno trditi, da je z izpodbijanim sklepom kršeno načelo sorazmernosti.

201 Četrti tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

6. Peti tožbeni razlog: neupoštevanje diskrecijske narave sklepa, sprejetega na podlagi člena 15(3) Uredbe št. 1024/2013

202 Tožeča stranka trdi, da v izpodbijanem sklepu ni upoštevana diskrecijska narava sklepa o nasprotovanju pridobitvi. ECB naj bi domnevala, da mora nasprotovati nameravani pridobitvi, če „nekatera“ merila iz člena 23(1) Direktive 2013/36 niso izpolnjena, pri čemer je ta merila razlagala kot zahteve, in ne v okviru celovite ocene. Tožeči stranki naj bi bilo onemogočeno, da bi pristojni organ nepristransko izvajal svojo diskrecijsko pravico, do česar je upravičena na podlagi člena 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).

203 ECB ob podpori Komisije izpodbija trditve tožeče stranke.

204 Kot je bilo poudarjeno v točki 185 zgoraj, pristojni organ torej lahko nasprotuje nameravani pridobitvi, če za to obstajajo utemeljeni razlogi na podlagi enega ali več meril iz člena 23(1) Direktive 2013/36.

205 Kot je bilo poudarjeno v točki 144 zgoraj, ima ECB široko diskrecijsko pravico, ko – kot v obravnavani zadevi – sprejme akt o bonitetnem nadzoru kreditne institucije.

206 Vendar iz izpodbijanega sklepa ne izhaja, da je ECB menila, da nima široke diskrecijske pravice.

207 Natančneje, čeprav je ECB v točkah 2.4 in 2.5 izpodbijanega sklepa menila, da niti merilo finančne trdnosti niti merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev nista izpolnjeni, to ne pomeni, da ji je bila po njenem mnenju odvzeta široka pristojnost za presojo izpolnjevanja vsakega od teh meril.

208 Kar zadeva trditev, da je bilo tožeči stranki onemogočeno, da bi pristojni organ nepristransko izvajal svojo diskrecijsko pravico, člen 41 Listine določa, da ima vsakdo pravico, da institucije in organi Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku.

209 V zvezi s tem tožeča stranka v okviru petega tožbenega razloga ne navaja nobenega elementa, s katerim bi lahko dokazala, da izpodbijani sklep ni nepristranski.

210 Zato tožeča stranka ne more utemeljeno trditi, da je ECB kršila široko diskrecijsko pravico, ki jo je imela za sprejetje izpodbijanega sklepa, ali da je s tem kršila pravico do dobrega upravljanja, zagotovljeno v členu 41 Listine.

211 Peti pritožbeni razlog je treba zavrniti kot neutemeljen.

7. Sedmi tožbeni razlog: kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti

212 Tožeča stranka trdi, da ECB ni določila jasnega merila glede vrste konsolidacije, ki jo dovoljuje v bančnem sektorju. ECB naj ne bi opredelila natančnih pogojev, ki jih je treba izpolniti ob upoštevanju njene razlage meril finančne trdnosti in izpolnjevanja bonitetnih zahtev. Ti pogoji naj ne bi mogli pomeniti, da se lahko od sredstev nameravanega pridobitelja odštejejo neomejeni zneski za zadovoljitev potencialnih potreb ciljne banke po financiranju ali da stalne regulativne pomanjkljivosti preprečujejo pridobitev, čeprav ima ta pridobitev velike pozitivne učinke. ECB naj bi morala tožečo stranko obvestiti o svojih pričakovanjih, na primer v zvezi z zneskom potrebnih sredstev za izpolnitev pogoja finančne trdnosti.

213 ECB te trditve izpodbija.

214 Načelo pravne varnosti zahteva, da so pravna pravila jasna, natančna in imajo predvidljive učinke, predvsem kadar imajo lahko neugodne posledice za posameznike in podjetja (glej sodbo z dne 30. aprila 2019, Italija/Svet (Ribolovna kvota za sredozemsko mečarico), C-611/17, EU:C:2019:332, točka 111 in navedena sodna praksa).

215 Pravica do sklicevanja na varstvo legitimnih pričakovanj, ki izhaja iz načela pravne varnosti, se posebej nanaša na vsakega posameznika, ki je v položaju, iz katerega izhaja, da mu je uprava Unije vzbudila utemeljena pričakovanja. Zagotovila, ki lahko – ne glede na obliko, v kateri so bila sporočena – vzbudijo taka pričakovanja, so natančne, brezpogojne in usklajene informacije iz pooblaščenih in zanesljivih virov. Nasprotno pa se nihče ne more sklicevati na kršitev načela varstva legitimnih pričakovanj, kadar ni natančnih zagotovil, ki bi mu jih dala uprava (sodba z dne 30. aprila 2019, Italija/Svet (Ribolovna kvota za sredozemsko mečarico), C-611/17, EU:C:2019:332, točka 112).

216 V obravnavani zadevi izpodbijani sklep temelji na merilih finančne trdnosti in izpolnjevanja bonitetnih zahtev, ki sta določeni v Direktivi 2013/36, kakor je bila prenesena v latvijsko pravo, in pojasnjeni v skupnih smernicah.

217 Ti merili je treba razumeti kot jasni, natančni in predvidljivi v smislu sodne prakse, navedene v točki 214 zgoraj.

218 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, kot je bilo poudarjeno že v točki 154 zgoraj, ECB v okviru analize merila finančne trdnosti ni zahtevala, da se od sredstev nameravanih pridobiteljev lahko odštejejo „neomejeni“ zneski za zadovoljitev potencialnih potreb ciljne banke po financiranju. Poleg tega, kot je bilo poudarjeno v točki 130 zgoraj, je ECB pojasnila razloge, iz katerih kljub pozitivnim učinkom nameravane pridobitve na kapitalske deleže tožeče stranke merilo izpolnjevanja bonitetnih zahtev ni izpolnjeno. Poleg tega ECB pred sprejetjem sklepa o pridobitvi kvalificiranega deleža ni dolžna nameravanega pridobitelja obvestiti o zneskih potrebnih sredstev, da bi dovolila navedeno pridobitev z vidika merila finančne trdnosti.

219 Glede načela varstva legitimnih pričakovanj je dovolj ugotoviti, kot trdi ECB, da tožeča stranka ne zatrjuje, da ji je ECB dala zagotovila, ki bi pri njej lahko vzbudila utemeljena pričakovanja.

220 Zato v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 215 zgoraj, tožeča stranka ne more utemeljeno trditi, da je ECB kršila načelo varstva legitimnih pričakovanj.

221 Sedmi tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

8. Osmi tožbeni razlog: nepriznavanje odgovornosti ECB in KFKT

222 Tožeča stranka trdi, da je izpodbijani sklep napačen, ker ECB ni upoštevala lastne odgovornosti in odgovornosti KFKT za izgubo zaupanja v regulativni postopek in posledic, ki jih je to imelo za njeno financiranje in financiranje nove skupine.

223 Tožeča stranka meni, da so resne bojazni glede korupcije povzročile izgubo zaupanja v postopek nadzorniškega pregledovanja v Latviji in znotraj enotnega mehanizma nadzora (EMN). Te bojazni naj bi bile povezane s poskusi osebe A, da bi od tožeče stranke in posrednih nameravanih pridobiteljev dobila podkupnino, in nepoštenim regulativnim obravnavanjem, povezanim s temi poskusi. Oseba CR naj bi organe Združenega kraljestva in nato latvijske organe na ta dejanja korupcije opozarjala od leta 2017. Tožeča stranka se sklicuje tudi na arbitražni postopek iz točke 5 zgoraj. Zunanji opazovalci (med drugim Organizacija za gospodarsko sodelovanje in razvoj (OECD) in Komisija) naj bi se strinjali, da je bančni nadzor v Latviji izkrivljen zaradi razširjene korupcije. Trditve o osebi A naj bi bile potrjene s podobnimi napakami, na katere so opozorile druge osebe. Kar zadeva spor med ECB in Republiko Latvijo ter med osebo A in Republiko Latvijo, o katerem odloča Sodišče, naj bi bilo treba domnevati, da je ECB zdaj prejela dokaze o neprimernem ravnanju osebe A. Nezakonita dejanja, pripisana tej osebi, naj bi bila dovolj resna, da je bila razrešena s svojih funkcij še pred dokončno kazensko obsodbo.

224 Tožeča stranka trdi, da čeprav ECB zagovarja svojo neodvisnost pred vsakim vmešavanjem latvijskih organov, ne opravlja svoje naloge zagotavljanja, da EMN ne bi bil izkrivljen zaradi korupcije, medtem ko je ta naloga toliko bolj bistvena, ker ECB in njeni uradniki uživajo posebno varstvo in privilegije v razmerju do pristojnih nacionalnih organov pregona. ECB naj bi morala opravljati preiskave v primeru korupcije ali druge oblike morebitnega neprimernega ravnanja.

225 Tožeča stranka meni, da se zanjo in posredne nameravane pridobitelje uporablja stroga regulativna obravnava, ker so opozorili na težave s korupcijo in zahtevali proaktivni pristop. To naj bi bilo razvidno iz kritike, ki jo je ECB podala v zvezi z dejstvom, da je zavezo osebe CR za financiranje tožeče stranke spremljala zahteva, da regulativnega postopka ne bo izkrivila korupcija.

226 Tožeča stranka meni, da pristop ECB, ki zahteva dodatne naložbe v njeno korist, vendar s sovražnim pristopom odvrača od vseh naložb in zavrača priznavanje legitimnosti zahtev po spoštovanju pravne države, ni pristop nepristranske uprave. S tem pristopom naj bi bili kršeni načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, člen 23 Direktive 2013/36 in člen 41 Listine.

227 ECB izpodbija trditve tožeče stranke.

228 Tožeča stranka trdi, da so z izpodbijanim sklepom, ker v njem ni priznana odgovornost ECB in KFKT za izgubo zaupanja v regulativni postopek, kršeni načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, člen 23 Direktive 2013/36 in člen 41 Listine.

229 Na prvem mestu, glede narave zadevnih dejanj korupcije je treba pojasniti, da trditev, v skladu s katero je bančni nadzor v Latviji izkrivljen zaradi „razširjene“ korupcije, ni podprta s pojasnili, na podlagi katerih bi bilo mogoče presoditi obseg korupcije.

230 Ugotoviti je treba tudi, da se na eni strani kazenska preiskava, ki je privedla do obdolžitve osebe A, ne nanaša na tožečo stranko, ampak na tretjo latvijsko banko, in da na drugi strani tožeča stranka v zvezi z dejanji korupcije, ki jih je prijavila oseba CR, brez dodatnih pojasnil navaja, da preiskava poteka.

231 Na drugem mestu, v skladu z načelom *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* se nihče ne more sklicevati na svoje oporečno dejanje.

232 Za sklicevanje na načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* je treba dokazati protipravno ravnanje, ki se lahko pripiše ECB (glej po analogiji sodbo z dne 20. januarja 2021, ABLV Bank/EOR, T-758/18, EU:T:2021:28, točka 170).

233 Čeprav tožeča stranka meni, da mora ECB opraviti preiskavo v zvezi z dejanji korupcije, ki jih je prijavila oseba CR, ECB upravičeno trdi, da nima pristojnosti, da bi sama opravila preiskavo takih dejanj, in da v zvezi s tem sodeluje s pristojnimi nacionalnimi organi.

234 Niti okoliščina, da je ECB odgovorna za zagotavljanje učinkovitega in skladnega delovanja EMN, niti dejstvo, da uradniki ECB uživajo privilegije in imunitete v razmerju do nacionalnih služb, pristojnih za kazenske zadeve, ECB ne daje pristojnosti, da vodi preiskavo o dejanjih korupcije, za katera naj bi bil odgovoren guverner nacionalne centralne banke.

235 V zvezi s tem je Sodišče odločilo, da imuniteta pred sodnimi postopki, določena v členu 11(a) Protokola (št. 7) o privilegijih in imunitetah Evropske unije ne velja, kadar je upravičenec do te imunitete v kazenskem postopku obdolžen dejanj, ki niso bila storjena v okviru funkcij, ki jih opravlja za institucijo Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 30. novembra 2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, točka 97). Pojasnilo je, da so dejanja korupcije vsekakor zunaj okvira funkcij uradnika ali drugega uslužbenca Unije, pa tudi funkcij guvernerja centralne banke države članice, imenovanega v organ ECB (sodba z dne 30. novembra 2021, LR Ģenerālprokuratūra, C-3/20, EU:C:2021:969, točka 67).

236 Poleg tega tudi ob domnevi, da je ECB storila napako s tem, da ni opravila preiskave v zvezi z dejanji korupcije, ki jih je prijavila oseba CR, ali izjavami osebe A o tožeči stranki, ni dokazano, da je zaradi te napake nezakonit izpodbijani sklep, v katerem ni navedeno, ali je taka preiskava smotrna, temveč je v njem odločeno o vlogi za pridobitev kvalificiranega deleža.

237 Zato tožeča stranka ne more utemeljeno predlagati, naj se izpodbijani sklep razglasi za ničen, ker ECB ni opravila preiskave o dejanjih korupcije, ki jih je prijavila oseba CR.

238 Na tretjem mestu, glede domnevne nepoštene regulativne obravnave v zvezi z dejanji korupcije, ki jo kritizira, tožeča stranka ne navaja natančno, katera upravna dejanja so po njenem mnenju nezakonita, vsekakor pa tudi ne, kako bi zaradi nezakonitosti teh dejanj ob predpostavki, da je dokazana, lahko bil sam izpodbijani sklep nezakonit.

239 Čeprav je tožeča stranka v okviru drugega tožbenega razloga navedla, da je izpodbijala skupno kapitalsko zahtevo SREP, določeno za leto 2019, ta okoliščina ne postavlja pod vprašaj preudarka, da skupni delež kapitala nove skupine, predviden za konec leta 2019, znaša le 12,91 %, kar je pod ravnjo OCR, ki jo je tožeča stranka morala upoštevati za leto 2018, kot je bilo ugotovljeno v točki 116 zgoraj.

240 Na četrtem in zadnjem mestu, izpodbijani sklep ni bil sprejet na podlagi tega, da je tožeča stranka prijavila dejanja korupcije ali zahtevala preiskavo v zvezi s temi dejanji.

241 V nasprotju s tem, kar trdi tožeča stranka, kot je bilo ugotovljeno v točki 165 zgoraj, ECB zlasti osebi CR ni očitala, da je zahtevala prenehanje zatrjevanega samovoljnega in diskriminatornega regulativnega obravnavanja.

242 Zato tožeča stranka ne more utemeljeno trditi, da so z izpodbijanim sklepom, ker v njem ni priznana odgovornost ECB in KFKT, kršeni načelo *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, člen 23 Direktive 2013/36 in člen 41 Listine.

243 Osmi tožbeni razlog je torej treba zavrniti kot neutemeljen.

244 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba tožbo zavrniti.

V. Stroški

245 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, ji je treba v skladu s predlogom ECB naložiti plačilo stroškov ECB.

246 Komisija nosi svoje stroške na podlagi člena 138(1) Poslovnika.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti razširjeni senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. PNB Banka AS nosi svoje stroške in stroške, ki jih je priglasila Evropska centralna banka (ECB).

3. Evropska komisija nosi svoje stroške.

Gervasoni Madise Nihoul

Frendo Martín y Pérez de Nanclares

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 7. decembra 2022.

Podpisi